

ogsaa være anvendelige paa denne Sygdom, dog naturligtvis med de Lempninger og i den Udstrækning, som Sygdommens særegne Natur udkræver og som ville finde deres Plads i den Instrux for Dyrlægen, som skal ledsage Loven. Paa den anden Side ville Bestemmelserne i Placaten af 3die April 1844 saavel de mere veterinaire som de administrative alle stee Fyldest ved Lovforslagets Forrifter, i flere Henseender endog paa en hensigtsmæssigere Maade, alene med Undtagelse af den i § 7 enhver Jordbruger givne Ret til uden Erstatning at dræbe et skabet Faar, som han maatte træffe paa sin Jord og ikke kan faae fanget, men denne Ret ansees ikke for at være af nogen saadan Vigtighed, at det er fornødent derom at optage Noget i Lovforslaget.

Særligt er man ved Affattelsen af nærværende ligesom af det Rigsdagen tidligere forelagte Udkast gaaet ud fra, at Loven nærmest kun bør indeholde saadanne Bestemmelser, der berøre de private Hundsdyreeres Forhold til det Offentlige, navnlig hvad der fra dets Side kan paabydes, og hvad Eierne altsaa ere pligtige at underkaste sig, Bestemmelser om Straf og Erstatning m. B., men at derimod alt Administrativt holdes ude, forsaavidt det ikke maa ansees for aldeles nødvendigt at bestætte det ved Lov.

Til Bestemmelserne i Udkastets enkelte Paragrapher skulde man dernæst føie følgende Bemærkninger:

ad § 1.

De examinerede Dyrlæger ere ene berettigede til at behandle smitsomme Sygdomme. Da Lovens Udførelse beroer saa godt som ubelukkende paa de examinerede Dyrlæger, paa hvilke det Offentlige maa stole med Hensyn til Bedømmelsen af, naar de Tilfælde ere tilstede, der kræve offentlige Foranstaltninger, og hvori disse i saa Fald skulle bestaae, er det anseet hensigtsmæssigt, at Dyrlægerne uden at forandre deres Charakter som private Næringsbrugere, dog ved Udførelsen af de Forretninger, til hvilke Staten hjemler dem Eneret, henvises til en Form, som uden at være besværende dog er stiftet til at bringe nogen Orden og Sikkerhed

ind i dette Forhold, og hvorved en virksom Control saavel med Dyrlægens egen Forretningsførelse som med de af dem givne Forfristers Efterlevelse vil blive mulig. At indskræmpe, at Instruxerne skulle følges, maa ansees saameget mere nødvendigt, som disse i mange Henseender skulle træde istedetfor Bestemmelser, der nu ere fastsatte ved Lov. Der turde endvidere være Føie til ved denne Leilighed tillige at bestemme de praktiserende Dyrlægers Forhold til de Dyrlæger, som Regjeringen maatte staae sig foranlediget til at udsende til de Steder, hvor reiste Tvivl eller opstaaet Fare maatte gjøre saadan Indskriden nødvendig, og som i saa Fald skulde indtræde i Dyrlægens fulde Ansvar, men paa den anden Side heller ikke erholde nogen større Myndighed, end der i Almindelighed tilkommer disse. Forsaavidt de examinerede Dyrlæger agte at benytte deres Ret til at praktisere, skjønes der i Overensstemmelse med, hvad Landsthinget under Sagens Behandling antog, Intet til Hinder for, at der paalægges dem at være de dem af Amtmand og Politimester givne Paalæg følgagtige. Dersom man kun vilde ansee dem pligtige hertil, naar de vilde benytte deres Eneret til at behandle smitsomme Sygdomme, saaledes som i den af Landsthinget over det tidligere forelagte Lovforslag afgivne Betænkning var foreslaaet, vilde denne Fremgangsmaade i det enkelte Tilfælde kunne foraarsage skadeligt Ophold med Tilvelebringelsen af Dyrlægehjælpen, hvis snarest mulige Tilstedeværelse er af uberegnelig Vigtighed ved denne Art af Sygdomme, hvortil kommer, at Dyrlægerne ikke lide noget Tab ved den dem saaledes paalagte Forpligtelse, da de erholde et passende vederlag (§ 13) for deres Virksomhed i denne Retning. Endelig vilde de Tilfælde, hvori examinerede Dyrlæger vilde afholde sig fra at benytte deres Eneret til at behandle smitsomme Sygdomme, som er den meest indbringende Side af deres Praxis, vistnok være saa sjældne, at man ogsaa af denne Grund ikke dertil behøver at tage noget Hensyn.

ad § 2.

Denne Paragraph omhandler de ondartede smitsomme Sygdomme, mellem hvilke Faarekæb er optaget som ovenfor bemærket. Da smit-